

LBRIS

We know
books

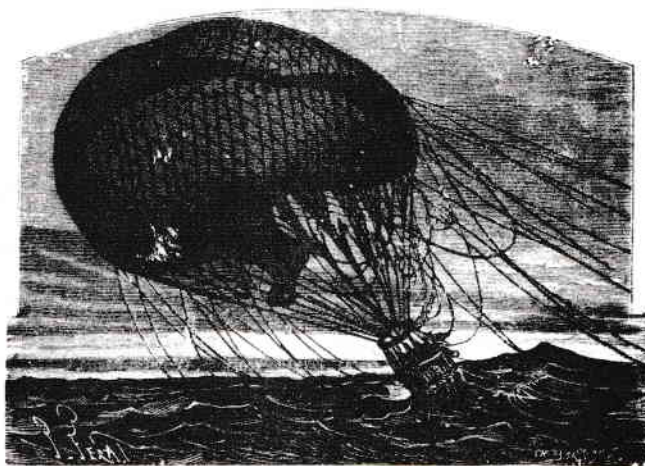
JULES VERNE

INSULA MISTERIOASĂ

III. SECRETUL INSULEI

Ilustrații de J. Férat

Traducere și note de Manuela Coravu

LITERA
București

PARTEA A TREIA

SECRETUL INSULEI

- I. *Pieire sau salvare? – Este chemat Ayrton – Discuție importantă – Nu este Duncan – Nava suspectă – Măsuri de precauție – Nava se apropie – O lovitură de tun – Bricul ancorează în fața insulei – Se lasă noaptea.....* 5
- II. *Discuții – Presentimente – Propunerea lui Ayrton – Se acceptă – Ayrton și Pencroff pe Insulița Grant – Criminalii din Norfolk – Planurile lor – Încercarea eroică a lui Ayrton – Întoarcerea lui – Șase împotriva a cincizeci.....* 17
- III. *Ceața se ridică – Măsurile luate de inginer – Trei posturi de pază – Ayrton și Pencroff – Prima barcă – Alte două ambarcațiuni – Pe insuliță – Șase pușcăriași pe insulă – Bricul ridică ancora – Ghiulelele de pe Speedy – Situație disperată – Deznodământ neașteptat.....* 30
- IV. *Coloniștii coboară pe plajă – Ayrton și Pencroff salvează rămășițele vasului – Discuții în timpul dejunului – Raționamentul lui Pencroff – Cercetarea amănunțită a cocii bricului – Magazia intactă – Noile comori – Ultimele rămășițe – O bucată de cilindru.....* 45
- V. *Afirmațiile inginerului – Ipotezele mărețe ale lui Pencroff – O baterie aeriană – Cele patru proiectile – În legătură cu pușcăriașii supraviețuitori – Ezitarea lui Ayrton – Sentimentele generoase ale lui Cyrus Smith – Pencroff capitulează cu părere de rău.....* 59
- VI. *Planuri de expediție – Ayrton se întoarce la Țarc – Vizitarea Portului Balonului – Ce observă Pencroff la bordul vasului Bonadventure – Depeșa trimisă la Țarc – Ayrton nu răspunde – Plecarea a doua zi – De ce nu funcționează telegraful? – O împușcătură.....* 70

VII.	<i>Reporterul și Pencroff intră în Tarc – Harbert este transportat – Disperarea marinarului – Consultarea reporterului și a inginerului – Metoda de tratament – Speranța revine – Cum să-l prevină pe Nab? – Un mesager sigur și credincios – Răspunsul lui Nab.....</i>	82
VIII.	<i>Pușcăriașii, în jurul Țarcului – Instalare provizorie – Continuarea tratamentului lui Harbert – Primele satisfacții ale lui Pencroff – Întoarcere în trecut – Ce le rezervă viitorul – Ideile lui Cyrus Smith în această privință</i>	93
IX.	<i>Nu mai au vești de la Nab – Propunerea lui Pencroff și a reporterului nu este acceptată – Câteva plimbări ale lui Gédéon Spilett – O bucată de stofă – Un mesaj – Plecări grăbite – Sosirea pe Platoul Marii Priveliști.....</i>	99
X.	<i>Harbert este transportat la Palatul de Granit – Nab povestește ce s-a întâmplat – Cyrus Smith pe Platou – Ruină și devastare – Coloniștii sunt dezarmați în fața bolii – Scoarța de salcie – Febra mortală – Top latră din nou</i>	110
XI.	<i>Misterul inexplicabil – Convalescența lui Harbert – Părțile din insulă care trebuie explorate – Pregătiri de plecare – Prima zi – Noaptea – A doua zi – Kaurii – Perechea de cazuari – Urme de pași în pădure – Sosirea la Promontoriul Reptilei</i>	120
XII.	<i>Explorarea Peninsulei Serpentinei – Tabăra La Gurile Râului Cascadei – La șase sute de pași de Țarc – Pencroff și Gédéon Spilett pleacă în recunoaștere – Întoarcerea lor – Înainte! – O ușă deschisă – O fereastră luminată – La lumina lunii.....</i>	132
XIII.	<i>Povestea lui Ayrton – Planurile vechilor complici – Instalarea lor la Țarc – Justițiarul de pe Insula Lincoln – Bonadventure – Căutări în jurul Muntelui Franklin – Văile Superioare – Bubuituri subterane – Răspunsul lui Pencroff – În fundul craterului – Întoarcerea</i>	144

- XIV.** *Au trecut trei ani – Se pune problema construirii unei noi nave – Ce s-a hotărât? – Prosperitatea coloniei – Șantierul de construcție – Frigurile din emisfera australă – Pencroff se resemnează – Înlăbirea rufelor – Muntele Franklin*157
- XV.** *Trezirea vulcanului – Vreme frumoasă – Reînceperea lucrărilor – Seara de 15 octombrie – O telegramă – O cerere – Un răspuns – Plecarea la Țarc – Biletul – Firul suplimentar – Coasta de bazalt – Fluxul – Refluxul – Caverna – O lumină orbitoare*168
- XVI.** *Căpitanul Nemo – Primele sale cuvinte – Povestea unui erou al independenței – Ura contra năvălitorilor – Tovarășii săi – Viața submarină – Singur – Ultimul refugiu al lui Nautilus în Insula Lincoln – Geniul misterios al insulei*184
- XVII.** *Ultimele ore ale căpitanului Nemo – Dorințele unui muribund – O amintire pentru prietenii lui de-o zi – Siciul căpitanului Nemo – Câteva sfaturi date coloniștilor – Momentul suprem – În adâncul mării*196
- XVIII.** *Reflecțiile fiecăruia – Reluarea lucrărilor de construcție – 1 ianuarie 1869 – O trambă de fum în vârful vulcanului – Primele semne ale unei erupții – Ayrton și Cyrus Smith la Țarc – Explorarea criptei Dakkar – Ce-i spusese căpitanul Nemo inginerului*208
- XIX.** *Cyrus Smith povestește despre explorarea făcută – Lucrările de construcție sunt grăbite – O ultimă vizită la Țarc – Lupta între foc și apă – Ce rămâne la suprafața insulei – Se hotărâsc să lanseze nava – Noaptea de 8 spre 9 martie*223
- XX.** *O stâncă izolată în Pacific – Ultimul refugiu al coloniștilor din Insula Lincoln – Moartea în perspectivă – Ajutorul neașteptat – De ce și cum vine – Ultima binefacere – O insulă pe un pământ sigur – Mormântul căpitanului Nemo*237

PARTEA A TREIA SECRETUL INSULEI

I

*PIEIRE SAU SALVARE? – ESTE CHEMAT AYRTON –
DISCUȚIE IMPORTANTĂ – NU ESTE DUNCAN – NAVA
SUSPECTĂ – MĂSURI DE PRECAUȚIE – NAVA SE APROPIE –
O LOVITURĂ DE TUN – BRICUL ANCOREAZĂ ÎN FAȚA
INSULEI – SE LASĂ NOAPTEA*

De doi ani și jumătate trecuseră de când naufragații fuseseră aruncați pe Insula Lincoln și până atunci nicio legătură nu se putuse stabili între ei și semenii lor. Reporterul încercase să se pună în

legătură cu lumea locuită, încredințându-i unei păsări acel mesaj care conținea relatarea situației lor, dar fusese o șansă pe care nu te puteai baza. Doar Ayrton, în condițiile pe care le cunoașteți, venise să se alăture membrilor coloniei. Or, în acea zi – 17 octombrie – alți oameni își făceau apariția pe neașteptate în vecinătatea insulei, pe acea mare întotdeauna pustie.

Nu se puteau înșela! O navă se afla acolo! Dar va trece prin larg sau va ancora pe insulă? Peste câteva ore coloniștii aveau să știe la ce să se aștepte!

Cyrus Smith și Harbert îi chemară pe Gédéon Spilett, Pencroff și Nab în marea sală a Palatului de Granit și le povesti ce se întâmpla. Pencroff luă luneta, parcurse rapid orizontul și se opri asupra punctului indicat, adică cel care pătase clișeul fotografic.

– Mii de draci! Este într-adevăr o navă, spuse el cu o voce care nu era prea încântată.

– Se îndreaptă spre noi? întrebă Gédéon Spilett.

– Nu se poate spune încă nimic, răspunse Pencroff, căci nu i se vede decât arborele la orizont și nicio bucată din cocă.

– Ce trebuie să facem? întrebă Harbert.

– Să așteptăm, răspunse Cyrus Smith.

Și coloniștii rămaseră tăcuți un timp îndelungat, pradă gândurilor, emoțiilor, temerilor, tuturor speranțelor pe care le putea naște acest incident – cel mai grav care se produsese de când ajunseseră pe Insula Lincoln.

Desigur, coloniștii nu se aflau în situația acelor naufragiați, abandonați pe-o insulă pustie, care-și câștigă mijloacele de existență dintr-o natură vitregă și sunt tot timpul sfâșiați de nevoia de-a revedea pământurile locuite. Pencroff și Nab mai ales, care erau atât de fericiți și bogați, nu și-ar fi părăsit fără regret insula. Se obișnuiseră de altfel cu noua viață, în mijlocul aceluia domeniu pe care inteligența lor îl civilizase. Dar acea navă însemna vești de pe continent, era poate

o parte din patria lor, care le venea în întâmpinare! Erau oameni asemănători cu ei și e de înțeles cât de emoționați erau văzându-i!

Din când în când, Pencroff lua luneta și se așeza la fereastră. De acolo examina cu mare atenție nava care se afla la o distanță de douăzeci de mile spre est. Coloniștii nu aveau încă niciun mijloc să-și semnalizeze prezența. Un steag n-ar fi putut fi zărit, un foc de armă n-ar fi fost auzit, un foc nu s-ar fi văzut.

Totuși era sigur că insula pe care domina Muntele Franklin nu putea scăpa privirii marinarului de veghe.

Dar de ce acea navă ar ancora pe insulă? Poate doar o întâmplare îi aducea în acea parte a Pacificului, unde hărțile nu menționează nicio fâșie de pământ în afară de Insula Tabor, care și ea se afla în afara drumurilor urmate de obicei de vasele de cursă lungă din arhipelagurile polineziene, din Noua Zeelandă sau de pe coasta americană?

La aceste întrebări puse de fiecare răspuns Harbert.

– N-o fi *Duncan*? strigă el.

Duncan, cred că n-ai uitat, era iahtul lordului Glenarvan, care-l abandonase pe Ayrton pe insulă și care trebuia să revină într-o zi să-l caute. Or, Insula Tabor nu era foarte departe de Insula Lincoln, încât o navă ce venea într-una să nu treacă prin dreptul celeilalte. O sută cincizeci de mile le despărțeau în longitudine și șaptezeci și cinci de mile în latitudine.

– Trebuie să-l prevenim pe Ayrton, spuse Gédéon Spilett, și să-l aducem imediat. Numai el ne poate spune dacă este *Duncan*.

Toți aprobă și reporterul, ducându-se la aparatul telegrafic care făcea legătura între Palatul de Granit și țarc, trimise următoarea telegramă:

– Vino repede!

După câteva minute, se auzi răspunsul:

– Vin, răspundea Ayrton.

Apoi coloniștii continuă să observe nava.

– Dacă este *Duncan*, Ayrton îl va recunoaște foarte ușor, pentru că a navigat la bordul lui câțva timp.

– Și dacă-l va recunoaște, vă dați seama ce emoționat va fi, adăugă Pencroff.

– Da, răspunse Cyrus Smith, dar acum Ayrton este demn să urce la bordul iahtului *Duncan* și dea Domnul să fie într-adevăr iahtul lordului Glenarvan, căci orice alt vas mi s-ar părea suspect! Aceste mări sunt frecventate de răufăcători și mă tem ca insula noastră să nu fie vizitată de pirații malaiezieni!

– O vom apăra, strigă Harbert.

– Fără îndoială, dragul meu copil, spuse inginerul surâzând, dar ar fi mai bine să nu fie nevoie s-o apărăm.

– Aș vrea să fac o remarcă, spuse Gédéon Spilett. Insula Lincoln este necunoscută de navigatori, deoarece nici nu se află pe hărțile cele mai recente. Nu crezi, Cyrus, că o navă care se află deodată în fața unui pământ necunoscut va încerca mai degrabă să-l viziteze decât să-l ocolească?

– Desigur, spuse Pencroff.

– Și eu cred la fel, spuse inginerul.

– Ba mai mult, cred că este datoria unui căpitan de-a o semnala și, în consecință, de-a cerceta orice pământ sau insulă necatalogată încă, iar Insula Lincoln face parte dintre acestea.

– Ei bine, spuse atunci Pencroff, să admitem că această navă ancorează aici, la câteva cabluri de insula noastră, ce vom face?

Această întrebare, pusă direct, rămase la început fără răspuns. Cyrus Smith, după ce se gândi bine, răspunse cu acel ton calm care era caracteristic:

– Ce vom face? Ce trebuie să facem, prieteni: vom comunica cu vasul, vom lua loc la bordul lui și vom părăsi această insulă după ce-o vom lua în posesiune în numele Statelor Uniunii. Apoi, vom reveni

cu toți cei care vor dori să ne urmeze pentru a o coloniza definitiv și a dota Republica americană cu o stațiune utilă în această parte a Pacificului.

– Ura! strigă Pencroff. Va fi un dar deosebit pe care-l vom face țării noastre! Colonizarea este aproape terminată, numele sunt fixate pentru toate zonele, există un port natural, aprovizionare cu apă dulce, drumuri, un telegraf, un șantier, o uzină, și nu ne mai rămâne decât să înscriem insula pe hărți!

– Dar dacă ne-o ia cineva în lipsa noastră? întrebă reporterul.

– Pe mii de draci! strigă marinarul. Mai bine rămân aici s-o păzesc! Pe cuvântul lui Pencroff, n-o să o fure nimeni ca pe un ceas din buzunarul unui gură-cască!

Timp de-o oră n-au putut spune dacă nava semnalată se îndrepta sau nu spre Insula Lincoln. Se apropie puțin, dar sub ce pavilion naviga, Pencroff nu putu să recunoască. Totuși, cum vântul sufla dinspre nord-est, puteau să admită că vasul trebuia să navigheze cu murele la tribord. De altfel, briza era bună pentru a-l îndrepta spre insulă și, pe această mare calmă, marinarii nu aveau de ce se teme pentru a se apropia de ea, cu toate că adâncimea nu era notată pe hărți.

La ora patru, la o oră după ce fusese chemat, Ayrton veni la Palatul de Granit. Intră în marea sală, spunând:

– La ordinele dumneavoastră, domnilor!

Cyrus Smith îi întinse mâna așa cum obișnuia s-o facă și, conducându-l lângă fereastră, spuse:

– Ayrton, te-am rugat să vii pentru un motiv grav. Se zărește o navă în fața insulei.

Ayrton pâli și ochii i se tulburară un moment. Apoi, aplecându-se pe fereastră, scrută orizontul, dar nu văzu nimic.

– Ia luneta, spuse Gédéon Spilett, și privește bine, Ayrton, căci este posibil ca acea navă să fie *Duncan*, sosit pentru a te repatria.

– *Duncan*? murmură Ayrton. Deja?

Acest ultim cuvânt îi scăpă fără voie de pe buze și Ayrton își sprijini capul pe brațe. Doisprezece ani pe-o insulă pustie nu i se părea o ispășire suficientă? Vinovatul ce se căia nu se simțea încă iertat, fie în propriii lui ochi, fie în ai celorlalți?

– Nu! spuse el. Nu poate fi *Duncan*.

– Privește, Ayrton, spuse atunci inginerul, căci trebuie să știm din timp la ce să ne așteptăm.

Ayrton luă luneta și o îndreptă în direcția indicată. Timp de câteva minute privi orizontul fără să se miște și fără să spună niciun cuvânt. Apoi răspunse:

– Într-adevăr, este o navă, dar nu cred că este *Duncan*.

– De ce n-ar fi el? întrebă Gédéon Spilett.

– Pentru că *Duncan* este un iaht cu aburi și nu văd nici urmă de fum, nici deasupra, nici în jurul lui.

– Poate navighează doar cu pânzele, spuse Pencroff. Vântul este bun pentru drumul pe care pare să-l urmeze și are interes să facă economie de cărbune, aflându-se atât de departe de orice pământ.

– Este posibil să aveți dreptate, domnule Pencroff, răspunse Ayrton, și nava să-și fi stins cazanele. Să-i lăsăm să se apropie de coastă și atunci vom ști la ce să ne așteptăm.

După ce spuse acestea, Ayrton se duse și se așeză într-un colț al camerei și rămase tăcut. Coloniștii mai discutară despre nava necunoscută, dar Ayrton nu luă parte la discuție.

Toți erau într-o stare care nu le permitea să-și mai vadă de treburile.

Gédéon Spilett și Pencroff erau foarte nervoși și se plimbau de colo-colo. Harbert era mai mult curios. Doar Nab își păstra calmul obișnuit. Țara sa se afla acolo unde era stăpânul său. Inginerul era absorbit în gândurile sale și în sinea lui mai mult se temea decât dorea sosirea navei.

Totuși nava se apropiase puțin de insulă. Cu ajutorul lunetei putuseră să-și dea seama că era un vas de cursă lungă și nu o ambarcațiune malaieziană de care se folosesc de obicei pirații din Pacific. Puteai crede că temerile inginerului nu se adevereau și că prezența navei în apele Insulei Lincoln nu constituia un pericol pentru ea. Pencroff, după ce examinează din nou în amănunt nava, spuse că aceasta avea greementul unui bric, că venea oblic spre coastă cu murele la tribord, cu velele inferioare, gabierele și velele zburător. Ceea ce confirmă și Ayrton.

Dar dacă va continua astfel, va dispărea în spatele Capului Ghearei, căci se îndrepta spre sud-vest și pentru a o observa vor trebui să se ducă pe înălțimile Golfului Washington, lângă Portul Balonului. Ceea ce era supărător, căci era deja cinci după-amiază și crepusculul nu va întârzia să facă orice observație dificilă.

– Ce vom face când se va lăsa întunericul? întrebă Gédéon Spilett. Vom aprinde un foc pentru a ne semnala prezența pe insulă?

Era o întrebare dificilă și, cu toate presimțirile inginerului, ea fu rezolvată pozitiv imediat. În timpul nopții nava putea dispărea, se putea îndepărta pentru totdeauna, și dacă va dispărea mai puteau spera că o alta va veni în apele Insulei Lincoln? Or, cine putea prevedea ce le rezerva viitorul coloniștilor?

– Da, spuse reporterul, trebuie să-i înștiințăm, orice navă ar fi, că insula este locuită. Dacă lăsăm să ne scape șansa care ne este oferită vom regreta în viitor!

Se hotărâră deci ca Nab și Pencroff să se ducă la Portul Balonului și acolo, când se va întuneca, vor aprinde un foc a cărui strălucire va atrage atenția echipajului de pe bric.

Dar în momentul în care Nab și marinarul se pregăteau să plece, nava își schimbă direcția și se îndreptă direct spre insulă, luând-o spre Golful Uniunii. Era o navă rapidă, căci se apropia în viteză.

Nab și Pencroff nu mai pleacă și i se dădu luneta lui Ayrton pentru a recunoaște dacă acea navă era sau nu *Duncan*. Și iahtul scoțian era great în bric. Întrebarea era dacă un coș trebuie să se ridice între cele două catarge ale navei care nu se mai află decât la zece mile distanță.

Orizontul era încă foarte clar și verificarea fu ușor de făcut. Ayrton lăsă luneta jos și spuse:

– Nu este *Duncan*! Nu ar putea fi el!

Pencroff luă luneta și privi bricul. Avea o capacitate de trei sute-patru sute de tone, era alungit cu eleganță, cu catarge îndrăznețe, admirabil croit pentru navigație și trebuia să fie un alergător rapid al mărilor. Dar cărei națiuni îi aparținea? Greu de spus.

– Totuși are un pavilion la catarg, dar nu-i pot distinge culorile.

– Cam într-o jumătate de oră vom ști, răspunse reporterul. De altfel este clar că nava va ancora și deci azi sau cel mai târziu mâine vom face cunoștință cu ea.

– Nu are importanță, spuse Pencroff. Mai bine să știi cu cine ai de-a face și aș vrea să-i recunosc naționalitatea acestui particular.

Marinarul nu lăsă luneta de la ochi.

Ziua începea să scadă, și cu ea vântul din larg. Pavilionul bricului, mai puțin întins, se încurca în fungi și se vedea din ce în ce mai prost.

– Nu este nici american, nici englez, căci culoarea roșie s-ar zări bine, spunea din când în când Pencroff, nici francez, nici german, nici cel alb al Rusiei, nici cel galben al Spaniei. Parcă ar avea o culoare uniformă... Să vedem... prin mărele acestea... ce putem zări de obicei... chilian, dar acesta este tricolor... brazilian... este verde... japonez... este verde și galben... în timp ce acesta...

În acel moment o briză întinse pavilionul necunoscut. Ayrton luă luneta pe care Pencroff o lăsase jos, o puse la ochi și rosti cu o voce surdă:

– Pavilion negru!

– Pavilion negru!

Într-adevăr, la catargul bricului se înalță o pânză întunecată și pe bună dreptate îl puteau considera acum o navă suspectă!

Inginerul avusese deci dreptate în presimțirile sale? Era o navă de pirăți! Jeluia aceste mări ale Pacificului făcând concurență ambarcațiunilor malaieziene care băntuiau pe aici. Ce căuta în Insula Lincoln? Credea că este o insulă necunoscută, ignorată, gata să devină o ascunzătoare a mărfurilor furate? Venea să caute refugiu pentru

iarnă? Refugiul cinstit al coloniștilor era destinat să fie transformat într-un refugiu de mișei – un fel de capitală a pirateriei din Pacific?

Toate aceste gânduri le trecură prin cap coloniștilor. Nu se puteau îndoi de semnificația culorii pavilionului arborat. Era cel al piraților! Era cel pe care l-ar fi purtat și *Duncan* dacă planul criminalilor ar fi reușit!

Nu-și pierdură timpul în discuții.

– Prieteni, spuse Cyrus Smith, poate că această navă nu dorește decât să observe insula. Poate că echipajul ei nu va debarca. Ar fi un noroc. Oricum, trebuie să facem totul pentru a ne ascunde prezența aici.

– Moara ridicată pe Platoul Marii Priveliști este ușor de recunoscut. Ayrton și Nab să se ducă să-i demonteze aripile. Să ascundem sub ramuri dese ferestrele Palatului de Granit. Toate focurile să fie stinse. Nimic să nu trădeze prezența omului pe această insulă!

– Și ambarcațiunea noastră? întrebă Harbert.

– Oh! răspunse Pencroff, se află la adăpost în Portul Balonului și aș vrea să-i văd pe ticăloșii ăștia c-o gălesc!

Ordinele inginerului fură imediat executate. Nab și Ayrton se urcară pe platou și luară toate măsurile necesare pentru ca orice urmă de locuire a insulei să fie ascunsă. În timp ce ei se ocupau cu treaba asta, camarazii lor se duseră la liziera pădurii Jakamar și adunară o mare cantitate de ramuri și liane, care, de la distanță, trebuiau să pară o vegetație naturală și să ascundă deschiderile din peretele de granit. În același timp, munițiile și armele fură așezate în așa fel încât să poată fi folosite imediat, în cazul unei agresiuni neașteptate.

După ce toate precauțiile fură luate, Cyrus Smith spuse:

– Prieteni – și se simțea în vocea lui că era emoționat – dacă acești mizerabili vor să pună mâna pe Insula Lincoln o vom apăra, nu-i așa?

– Da, Cyrus, și dacă va fi nevoie, vom muri apărând-o!

Inginerul dădu mâna cu tovarășii săi, care i-o strânsesă cu căldură.